

Sygn. akt II AKzw 47/13

POSTANOWIENIE

Dnia 12 lutego 2013 r.

Sąd Apelacyjny II Wydział Karny w Rzeszowie

na posiedzeniu w składzie :

Przewodniczący:	Prezes SA Zbigniew Śnigórski
Protokolant:	st. sekr. sądowy Halina Rączy

przy udziale Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej w Rzeszowie –

Janusza Drozdowskiego

po rozpoznaniu w sprawie skazanej **A. M.**

zażalenia jej obrońcy

na postanowienie Sądu Okręgowego w Przemyślu

z dnia 28 grudnia 2012 r., sygn. akt II Ko 191/12

o odmowie odroczenia wykonania kary pozbawienia wolności

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. i art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 1 § 2 k.k.w.

postanawia:

I. ***utrzymać*** w mocy zaskarżone postanowienie,

II. ***zwolnić*** skazaną w całości od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, wydatkami ***obciążając*** Skarb Państwa

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 28 grudnia 2012 r., sygn. akt II Ko 191/12 Sąd Okręgowy w Przemyślu odmówił uwzględnienia wniosku obrońcy skazanej

w przedmiocie odroczenia wykonania kary łącznej 2 lat pozbawienia wolności uznając, że brak jest po jej stronie przesłanki z art. 151 § 1 k.k.w.

W zażaleniu na powyższe postanowienie, obrońca skazanej, wniósł

o zmianę zaskarżonego postanowienia przez odroczenie A. M. wykonanie kary łącznej 2 lat pozbawienia wolności i o nie zarządzenia doprowadzenia jej do zakładu karnego.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie obrońcy skazanej, jako oczywiście bezzasadne, nie zasługuje na uwzględnienie.

Celem instytucji odroczenia wykonania kary nie jest, jak błędnie sądzi skarżący, całkowita rezygnacja z wykonania orzeczonej kary, a jedynie przesunięcie jej w czasie, w związku z wystąpieniem okoliczności wskazanych w art. 150 § 1 lub § 2 k.k.w. Z tych względów powoływanie się na niecelowość czy brak konieczności osadzenia skazanej w zakładzie karny, w związku z jej rzekomą resocjalizacją, jest bezprzedmiotowe, gdyż okoliczność taka w ogóle nie wchodzi w zakres oceny sądu w postępowaniu o odroczenie wykonania kary.

Instytucja odroczenia, podobnie jak przerwa w wykonaniu kary, stanowi wyjątek od zasady, jaką winno być odbycie, niezwłocznie i nieprzerwanie, orzeczonej kary pozbawienia wolności. Tym samym okoliczności, które mogą stanowić odstępstwo od tej zasady, wskazane w art. 151 § 1 k.k.w., należy interpretować ściśle.

W świetle art. 150 § 1 k.k.w. odroczenie wykonania kary jest uzasadnione wówczas, gdy natychmiastowe jej wykonanie pociągnęłoby dla skazanego lub jego rodziny zbyt ciężkie skutki. Powołany przepis ma na względzie sytuacje, które ze względu na swój ciężar gatunkowy przekraczają normalne, konieczne konsekwencje izolacji więziennej dla skazanego i jego rodziny.

Tymczasem okoliczności, na które powołuje się skarżący, a zatem brak możliwości zarobkowania i nauki, stanowią normalne następstwo osadzenia skazanej w zakładzie karnym (z czym powinna była ona się liczyć) i w realiach niniejszej sprawy nie mogą prowadzić do odroczenia wykonania kary.

Tym samym, wobec braku podstaw do zmiany zaskarżonego postanowienia, orzeczono jak na wstępie.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 1 § 2 k.k.w. przez wzgląd na aktualną sytuację majątkową skazanej.